

[Auken.]

foretager os i folketinget og i det politiske arbejde, at mindretalsgrupper som f. eks. psykiatriske patienter ikke har de samme muligheder for at gøre deres interesser gældende som andre grupper i samfundet, og derfor bliver de psykiatriske patienter, hvis vi ikke får løst disse problemer på en tilfredsstillende måde — som jeg forstår indenrigsministeren er enig med mig om — jo ofre i det lange løb for de manglende uddannelsesmuligheder, der findes for plejere og plejersker.

Til sidst vil jeg gerne spørge indenrigsministeren, om han er enig med mig i det synspunkt, at netop det personale, der har den daglige og direkte kontakt med patienter og klienter, i fremtiden bør være dem, som, når vi skal prioritere uddannelsesmulighederne, må stå ret højt oppe på prioriteringslisten.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Jeg kunne godt ønske mig betydelig større bevillinger til netop det område, som hr. Auken var inde på.

Men til spørgsmålet om, at uddannelsen skal prioriteres højere, må jeg sige, at selv en indenrigsminister måske kommer til kort ind imellem, når andre uddannelser skal prioriteres, så jeg kan ikke sige, hvor højt den kommer; men jeg for mit vedkommende prioriterer den højt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden: Jeg skal efter henstilling fra ministeren og spørgeren lade det næste spørgsmål, stillet af Simonsen til økonomi- og budgetministeren, udgå.

Af *Simonsen* til socialministeren.

„Hvad er baggrunden for den stærkt faldende tendens i udnyttelsen af daginstitutionernes kapacitet?“
(Spm. nr. 211).

Skriftlig begrundelse.

Socialstyrelsens undersøgelser viser, at fremmødeprocenterne i vuggestuer og børnehaver er faldet drastisk imellem de sidste to undersøgelser i november 1970 og januar 1972. For vuggestuernes vedkommende er fremmødeprocenten faldet fra 87 til 77 og for børnehaver fra 86 til 81.

Det betyder, at medens antallet af vuggestuepladser er øget med 2.200 i løbet af dette år, er antallet af fremmødte børn øget med mindre end 700. Og over for en stigning i antallet af børnehavepladser på 16.000-18.000 er antallet af fremmødte børn kun steget med lidt mere end 11.000.

Da undersøgelserne kun omfatter en enkelt dag, kan materialet naturligvis være påvirket af tilfældige forhold, men socialstyrelsen konkluderer materialet derhen, at fremmødeprocenten er faldende.

De ressourcer, der beslaglægges i daginstitutionssektoren, udnyttes med andre ord ikke tilstrækkeligt effektivt.

Socialministeren (Eva Gredal): Som anført af hr. Simonsen har man i statistiske opgørelser over daginstitutionernes fremmødeprocenter for det sidste par år kunnet konstatere en faldende tendens i udnyttelsen af daginstitutionerne. Det fremgår af den af socialstyrelsen udarbejdede økonomiske oversigt over daginstitutionerne for årene 1969-72, at fremmødeprocenten har været for vuggestuer 80, 79 og 79. I de samme år har fremmødeprocenten for børnehaver været henholdsvis 81, 81 og 77. Når hr. Simonsen nævner, at fremmødeprocenten for vuggestuer er faldet fra 87 til 77 i tiden fra november 1970 til januar 1972 og for børnehaver fra 86 til 81, går jeg ud fra, at der dermed sigtes til et notat af 17. januar 1973, udarbejdet af socialstyrelsen. Som det fremgår af dette notat, må der imidlertid tages hensyn til, at opgørelserne indtil 1970 er foretaget i november måned, mens opgørelsen i 1972 er foretaget i januar måned, idet sådanne forhold som sygdom og vinterferie kan spille en større rolle i januar måned.

Imidlertid er det korrekt at hævde, at stigningen i fremmødet har været mindre end stigningen i antallet af nye pladser.

Det er dog nok at sætte sagen lidt på spidsen at hævde, at fremmødeprocenterne udviser en stærkt faldende tendens, eller at hævde, at fremmødeprocenterne er faldet drastisk. Når man skal vurdere talmæssige oplysninger ud fra en tilfældig dag, må man gøre sig klart, hvilke faktorer der spiller ind. Ud over de mere tilfældige forhold må forklaringen først og fremmest søges i, at der i de senere år er taget et meget stort antal